

**Ejler Rubbeksén, postboð hevur
gingið nógvar kilometrar hvønn dag:**

Eg fari ikki at gevast at ganga

Tá Ejler Rubbeksén fekk starvið at ganga við posti í 1946, vóru fyra postboð í Havn og tvey landpostboð, ið gingu í Hoyvík, Hvítanesi og á Argjum.

Ejler Rubbeksén: - Vit høvdu nógv at gera, bóru post út eina ferð um dagin, og skiftust um býlingarnar, eina viku í hvørjum stað.

- Tá kendu vit øll fólk í Havn, og nógv teirra vóru eldri enn foreldur okkara.

Tað vóru heilt onnur fólk, sum livdu tá. Tey høvdu øðrvísi hugsunarhátt, og vóru von við eitt annað samfelag, enn tað við liva í dag.

Tá gingu konurnar heima, bert nakrar vóru í fiski ella á skrivstovu. Tí havi eg mest havt samband við konu-fólk í heimunum. Tær vóru bara bliðar og fyrirkomandi.

Fekk sær ongan drekkamunn

Konurnar vóru altíð í sving við onkrum húsligum arbeiði, tá vit komu framvið, eitt nú bakaðu tær breyð og køkur og tilfikt. Tað var sera hugnaligt.

- Hóast tað verður sagt, at postboð fara inn at fáa sær ein kaffimunn onkrastaðni á rutuni, so var ikki hjá mær.

- Eg setti mær fyrri, bert at

taka av tilboðnum um ein drekkamunn um jóltíð. Tá fingi vit eisini nýbakaðar køkur afturvið, sigur Ejler Rubbeksén skemtandi.

Ejler Rubbeksén var 21 ára gamal, tá hann fór undir arbeiðið at bera post út í Havn.

Tá vóru teir fyra postboð: Pedda Rubbeksén, Jacob Olsen (Zahle), Jógván Poulsen (hjá Pedda Snikk) og Ejler. Seinni komu fleiri til, eitt nú Jákup P. á Lava, Terji Andréson, Símun Samuelsen, Sámál Christensen v.f.

Teir vóru til gongu við posti í Havn, men landpostboðini høvdu súkklu.

Tá pakka-posturin skuldi berast út, leigaðu teir ein gamlan buss frá bil-Óla.

- Tá í tíðini kundu vera einar trýggjar vikur millum at postur kom úr Danmark, og tí var hópin hjá postboðunum at gera.

Postmeistarar Danielsen kravdi av okkum, at vit góvu fólk góða tænastu. T.v.s. at vit høvdu reinið borð, tá vit góvust á kvøldi. Klokkan var ofta átta-níggja á kvøldi, áðrenn vit sluppu til hús.

Við posti jólamorgun

Nógv var at gera til høg-tíðirnar, serliga á jólum. Tá

vóru hópin jólakort send í hvørt hús, somuleiðis nýtt-árskort.

- Vit gingu við posti jóla-aftan og jólamorgun, og somuleiðis á nýttárinum.

Annars bíløgdu fólk vóru úr Daells Varehus og jólabrennivín var eisini bílagt.

- Nógv fólk vóru haldarar av av danskum avísun, eitt nú Berlingske Tidende og Sosialdemokraten. Tá var posttaskan tung at bera.

Postboð forvunnu sær ikki nógv. Hóast arbeiðið var til midnátt fyrri jól, so fingi teir bert eina litla samsýning fyrri eykaarbeiðið.

Konan minni í lön tá tey giftust

Ejler Rubbeksén fekk 424 krónur um mánaðin, men tá hann giftist í 1954 hækkaði lønin við 100 krónur.

Kona Ejler Ingeborg starvaðist eisini á posthúsinum, men hon fekk 100 krónur í lønarniðurskurði, tá tey giftust, so tað kom út upp á eitt, heldur Ejler.

Ejler Rubbeksén hevur einki ítriv at taka til, nú hann gevst at arbeiða. Tað hava livumstøður hansara ikki loyvt.

Konan Ingeborg Rubbeksén andaðist í august mánaða í ár, eftir drúgva sjúkra-

- Ein kend býarmynd hvørur, tá Ejler Rubbeksén gevst at ganga við posti. Tað hevur hann gjørt í 47 ár. Á samkomu mánamorgunin takkaði Esbern Midjord, stjóri fyrri langa og trúgva tænastu, eins og starvsfelagararnir takkaðu fyrri gott samstarv og prátaðu um gamlar dagar og hendingar

legu seinastu 15 - 20 árin.

Tey eiga eina dóttur og tveir synir. Dóttirin er nú í Danmark. Hon er autistisk, men hevur fingið ein trygg-an gerandisdag í búfelags-skapi við øðrum. Tey tosa í telefon hvønn sunnudag, og dóttirin vitjar í Føroyum um summarið.

Stundir til umvæling

Ejler Rubbeksén: - Eg havi tó nógv mikið at triva í. Orsakað av fyrst dóttirini og síðani konuni, havi eg ikki havt stundir at umvæla nakað stórvegis heima. Tað ætli eg mær nú at gera, eins og eg fari at royna meg í urtagarðinum.

Annars ætli eg mær at ganga einar trýggjar - fyra kilometrar hvønn dag, so eg ikki missi "kondina". Eg havi gingið nógv øll hesi árin, og um gevisið, vænti eg at eg stíni.

Sjálvandi fari eg at sakna samskiðið við fólk og havi hitt á postrutuni, men eg stíni ikki fyrri framtíðini.

- Eg havi bert alt gott at bera øllum teimum, sum eg havi tosa við um dagarnar. Bæði ung og gomul hava verið blíð við meg, sigur Ejler Rubbeksén.

Dagny

**Dagny Joensen
Blaðkvinna
skrivar:**

Nú gerast kvøldini myrk og long, og tað er bara hugnaligt. Hetta er tíðin, tá fólk hittast í veitslulag, og tað er kærkomin avbróting í hesum døgum, sum annars ikki bjóða til skemt.

Vikan, ið fór, royndist ikki Føroya fólk betur enn vikurnar fyrri. Eitt sindur stillari kanska.

Nýggja figgjarlógargruppskotið var lagt fram í farnu viku, og annars vóru umboð fyrri Landsstýrið á Norðurlandaráðsfundi, hóast vanligt fólk flest vildu hildið, at nóg mikið var at triva í - í Føroyum.

"Tá krubban er tóm, bístast hestarnir" sigur orðafellið, og tað kann eisini nýtast um politikarar øðrumegin og almennu umsitarnar hinumegin. Øll eru vit samd um at landinum tørvur sparring og nýhugsan.

Hetta førði í vikuni til, at leiðslan á lands-sjúkrahúsinum bað landsstýrismannin í heilsu-mál-um um at venda sær beinleiðis til leiðsluna, áðrenn farið varð í fjølmiðlarnar við ábreiðslum og skuldsættingum mótvægis leiðsluni.

So mikið syndarlígar er hetta orðaskiftið, tí tað rakar alt samfelagið so meint.

Fyrst fingi vit ótryggleikan í Føroyum. Fólk missa arbeiði og tey, sum enn hóra, kunnu í nógv-um fómum bert kenna seg trygg til næsti skelkurin kemur. Nær veit eingin, men neyvan er tað nakað ivamál, at vit ikki eru komin á botn enn. Orðaskiftið um t.d. Landssjúkrahúsið er kennduborið, tí tað snýr seg um almennu heilsuna.

Ein sannroynd er tað kortini, at hóast ógvusligar sparringar fóru fram í summari, so var figgjarjatta-nin og eykajáttanin fyrri Landssjúkrahúsið ikki nóg mikið. Um tað er prógv fyrri, at skeivt var spart, eru ymsar meiningar um, men gagnligt hevði verið at fingið tann spurningin svaraðan.

Í SvF sunnukvøldið var áhugaverd sending um evnið, hvat er ein føroyingur? Vit hava ikki bert mist fótastíð figgjarliga, men nú kom fram, at vit eisini hava eitt identitetsproblem (samleika-kreppu). Áhugavert tilfar, við nógvum livandi myndum og frásøgu-fólki. Tvær sendingar koma afturat. Spannandi verður at síggja, hvat tær fara at avdúka, og um føroyingurin verður funnin aftur í øllum góðum.

Almannastovan stóð eisini fyrri skotum í vikuni, har danska frágreiðingin avdúkaði óreguliga framferð.

Almannastovan er bert eitt dømi um, at vit ikki dugdu at hugsa fram í tíðina, meðan tíð var. Hesin stovnur, sum var yvirtikin í 1975, við Klaus Hermann, sála á odda og nøkrum skrivstovufólki, hevur ikki verið úthygdur eftir tærvi.

Í 80'unum var longu greitt, at arbeiðsbyrðan var ov stór, og reglugerðir ikki lagaðar eftir tørvi. Um hetta mundið var bert hugsað um mió, króna upphæddir til skipabygging og aðrar stórar íløgur. Sosialmál í Føroyum eru oftani komin í aðru røð. Eingin ímyndaði sær, at vit fingi arbeiðsloysi, at fólk bygdu hús yvir evni, peningastovnamir figgjaðu yvir evni, og vanlig fólk arbeiðdu yvir evni, fyrri at fáa endarnar at røkka saman.

Tað sviður í dag, nú stórar partur av fólkinum stendur á berum, og lógirnar ikki hava fylgt samfelagsligu menningini. Eitt nú at verja tey minni mentu. Tað er jú tað vit halda, at nútíðar-samfelagið er úthygt til. So mikið størri er sorgartilburðurin, at alt fleiri okkara gerast "tey minni mentu". Einastu ráðini hjá mongum er at fara av landinum, men hava vit samleika-kreppu í Føroyum í dag, hvussu munnu so tey mongu kenna seg, sum verða rikin av landinum?